

Lectura Segura 16-7-08

ciutat d'ideals

Catalans i aragonesos a Bellver

Això que anomenem “la vida” presenta algunes coses meravelloses: per exemple, les trobades d’escriptors al Pirineu. Arriben com un remolí: fas la maleta una tarda xafogosa que la calor amenaça de rebentar per les finestres. Sol groc i blanc que crema. Puges a la Cerdanya xerrant de l’exposició de pintura de Santiago Rusiñol a Sitges, entre revolts i rotondes noves. Bellver de Cerdanya està pentinat per la pluja, i a l’hotel ja trobes el munt d’escriptors que parlen i se saluden. Veig Vicent Usó, afable i atent, i li recordo que vaig llegir amb passió *L’herència del vent de sud* amb els companys del curs de novel·la. Em parla de la seua obra amb naturalitat, com qui fa feina de paleta i n’explica els detalls. Arriben els escriptors aragonesos, que no coneix. Anna Giménez està contenta com un gínjol perquè acaba de traure a la llum *Palestra*, una novel·la en aragonès sobre el món de la impremta a Osca al segle XVII. En llegeixo un capítol i m’encanta la impressió de llengua comprensible. Entre els escriptors

aragonesos hi ha Nieuw Luzia de Plan, que xarra una fabla que comprens de seguida. Cadascú parla en la seua llengua. Bellver de Cerdanya té un matinar boirós. L’endemà passem per Puigcerdà: el sol crema. La calitja no permet veure amb netedat els cims. Manel Figuera, regidor de Cultura de Bellver, ens fa d’amfitrió: xerra tant i tant de pressa que sembla que pugui un tres mil com qui va a passejar pel carrer major. Tot en ell és desmesurat: les novel·les de sis-centes planes, la precisió de reconèixer pics i serres, les conferències i les excursions que reporta. Manel Figuera té un altre ritme de l’habitual. Em sembla un escriptor marató, digressiu, exhaustiu, generósíssim. A la torre que queda de l’església parroquial de Puigcerdà mirem de prendre un cafè sota una ombrel·la perquè el sol ens forada la closca. Després pujarem a la Tosa, a 2.500 m. Accedim al pic en un ou transparent que puja damunt barrancs i camins. No és el mateix que caminar, és clar. A dalt, però, cims i muntanyes tenen la gràcia suau de les ondulacions blaves. Amb Albert Turull veiem una àguila negra

Andreu Loncà

Andreu Loncà



que solca finíssimament l’aire, sense esforç. Mengem i xarrem. Després la pluja ens acaricia la cara i sentim la frescor dels afortunats mentre els llamps retallen el cel de ponent. A la nit, llegim en veu alta escrits en fabla i en català amb el fil conductor de Jesús Moncada i *Camí de sirga*: l’Ebre com un gran riu que agermana catalans i aragonesos. Carme Riera evoca la confederació catalanoaragonesa. Miquel Viladegut llegeix una excel·lent pàgina de *Calaveres atònites*. Riem. Chusé Ignacio Nabarro llegeix un paper a l’estil de Poe sobre la manera de caçar talps en certes valls aragoneses que ens fa posar la pell ericada. Acabem tard: Macià, Usó i Aina, la periodista de l’*Avui*, es perden a la cerca del Guirigall, a la matinalda, entre boires i llums grogues de Bellver, de nit. Quan quasi tothom dorm. L’endemà, a les hores càlides del comiat, Joan Pous, alcalde de Bellver, parlarà del seu poble com un Pedralbes II, i tanmateix, ell persevera per mantindre-li l’ànima, ni que sigui amb el boca a boca, amb la literatura, amb l’hospitalitat, la memòria i la sublim gastronomia.